

Arrest

nr.185 758 van 24 april 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 april 2016 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 17 mei 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 juni 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 februari 2017.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 april 2016 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 17 mei 2016.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 april 2016 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater).

De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 8 en 3 van het EVRM en van de artikelen 10, 12bis en 62 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betoogt dat de motivering niet afdoende is en geeft aan dat zij op basis van artikel 8 van het EVRM recht heeft op een gezinsleven met haar partner. Ze stelt dat een verplichte terugkeer naar haar land van herkomst om aldaar de gebruikelijke procedure te volgen zeer lang zou duren waardoor ze voor lange tijd van haar gezin zou worden gescheiden.

De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 12bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat er immers in dat betrokkene niet aantoonde zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die haar verhinderen tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om ginds het vereiste visum aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals bepaald in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing uitmaakt zodoende dat de schending van artikel 8 van het EVRM in casu niet dienstig kan worden aangevoerd. In het geval er een afzonderlijke verwijderingsmaatregel bestaat, kan deze als een afzonderlijke beslissing worden aangevochten waartegen een schending van artikel 8 van het EVRM kan worden aangevoerd.

Waar de verzoekende partij in haar aanvraag van 13 november 2015 evenwel artikel 8 van het EVRM en het gegeven dat ze een werkende partner en twee kinderen heeft, aanvoerde als buitengewone omstandigheid, stelt de Raad bovendien vast dat op deze elementen werd geantwoord in de bestreden beslissing. Zo motiveert de bestreden beslissing: “Er wordt tevens niet gevraagd dat haar partner haar begeleidt bij haar terugkeer. Hij kan tijdens de afwezigheid van mevrouw zijn werk verderzetten en al dan niet met hulp van derden de zorg van de kinderen op zich nemen. Veel gezinnen worden geconfronteerd met soortgelijke problemen en dienen daarvoor een oplossing te vinden. Het hoger belang van de kinderen wordt niet geschaad door een tijdelijke afwezigheid van de moeder om zich in regel te stellen met de bestaande wetgeving. Mevrouw kan na het bekomen van haar visum, terug haar gezinsleven verder zetten. Tijdens haar afwezigheid kan ze regelmatig contact houden met haar gezin.” De verzoekende partij gaat echter niet concreet in op deze motivering zodat ze er geen afbreuk aan kan doen.

Waar de verzoekende partij in dit verband betoogt dat een verplichte terugkeer naar haar land van herkomst om aldaar de gebruikelijke procedure te volgen zeer lang zou duren waardoor ze voor lange tijd van haar gezin zou worden gescheiden, stelt de Raad vast dat dit element geenszins werd aangevoerd in de aanvraag van 13 november 2015. De Raad benadrukt hierbij dat de bewijslast in het kader van een aanvraag op grond van artikel 12bis van de vreemdelingenwet wel degelijk bij de aanvrager, in casu de verzoekende partij die in feite vraagt aan haar een voordeel te verlenen, zelf ligt. Zij moet in haar aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die haar verhinderen haar aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit haar uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Het gegeven dat de verzoekende partij in haar aanvraag niet aangaf dat een verplichte terugkeer naar haar land van herkomst om aldaar de gebruikelijke procedure te volgen zeer lang zou duren waardoor ze voor lange tijd van haar gezin zou worden gescheiden, hetgeen ze bovendien geenszins staaft, betreft aldus een nieuw gegeven dat niet werd aangehaald in de aanvraag op grond van artikel 12bis van de vreemdelingenwet zodat de gemachtigde niet verweten kan worden ermee geen rekening te hebben gehouden en hieromtrent niet te hebben gemotiveerd in het kader van de onontvankelijkheidsbeslissing van de aanvraag op grond van artikel 12bis van de vreemdelingenwet. Het komt niet aan de Raad toe om argumenten die voor het eerst in het verzoekschrift worden aangevoerd te gaan beoordelen. Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat aanvragen tot toelating van verblijf conform de wettelijke

bepalingen terzake zo snel mogelijk en ten laatste binnen de negen maanden volgend op de datum van de indiening van de aanvraag getroffen worden.

De verzoekende partij beweert vervolgens dat haar kind op regelmatige basis medische zorgen nodig heeft waarvoor zij in België dient te zijn en dat men deze behandeling onmogelijk kan voortzetten in het land van oorsprong. Ze stelt dat het kind derhalve zou worden blootgesteld aan fysiek lijden, louter en alleen omwille van het feit dat de verzoekende partij administratieve verplichtingen dient te verrichten in haar land van herkomst, hetgeen een duidelijke schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing als dusdanig geen verwijderingsmaatregel inhoudt, laat staan een gedwongen terugkeer impliceert en bovendien ook geenszins gericht is tegen het kind, zodoende dat de schending van artikel 3 van het EVRM in casu niet dienstig kan worden aangevoerd. Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in haar aanvraag van 13 november 2015 geenszins heeft aangegeven dat haar kind medische problemen kent noch dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM zodoende dat deze elementen, die geenszins worden gestaafd, nieuwe gegevens betreffen die niet werden aangehaald in de aanvraag op grond van artikel 12bis van de vreemdelingenwet zodat de gemachtigde niet verweten kan worden ermee geen rekening te hebben gehouden en hieromtrent niet te hebben gemotiveerd in het kader van de onontvankelijkheidsbeslissing van de aanvraag op grond van artikel 12bis van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat haar partner een vaste job heeft, welke hij zou verliezen indien hij mee zou reizen naar haar land van herkomst, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing reeds werd geantwoord op deze elementen zoals aangevoerd in de aanvraag van 13 november 2015. De verzoekende partij lijkt er volledig aan voorbij te gaan dat de gemachtigde in dit verband heeft geoordeeld dat er niet wordt gevraagd dat haar partner haar begeleidt bij haar terugkeer en hij tijdens haar afwezigheid zijn werk kan verderzetten en al dan niet met hulp van derden de zorg van de kinderen op zich kan nemen. De gemachtigde stelt dat veel gezinnen geconfronteerd worden met soortgelijke problemen en daarvoor een oplossing dienen te vinden. De verzoekende partij gaat - door louter haar aanvraag te herhalen - geenszins in op deze concrete motivering zodoende dat ze er geen afbreuk aan kan doen.

Daar waar de verzoekende partij met haar kritiek en met haar betoog dat het duidelijk moge zijn dat de combinatie van al deze elementen weldegelijk een buitengewone omstandigheid uitmaken welke een aanvraag in België rechtvaardigen, blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, maakt de verzoekende partij met haar betoog een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 8 en 3 van het EVRM en van de artikelen 10, 12bis en 62 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Het enig middel lijkt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond."

2.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3 Op 16 februari 2017 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 28 maart 2017, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 13 februari 2017 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: "VzP stelt dat volgens VwP geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, maar nergens is terug te vinden wat dan wel onder buitengewone omstandigheden wordt verstaan. VzP stelt dat zij in België woont samen met haar partner en haar ernstig zieke kind. Er werd een behandeling opgestart die niet voorhanden is in haar land van herkomst. VzP stelt dat haar puur om formalistische redenen wordt gevraagd terug te keren naar Nigeria. Zij stipt ook aan dat het niet duidelijk is hoe lang de tijdelijke scheiding zal duren. Ook dit wordt niet verduidelijkt. Noch haar ernstig zieke kind, noch haar partner – die hier werk heeft – kunnen met

haar mee. VzP besluit dat er geen sluitende definitie bestaat van wat buitengewone omstandigheden zijn en dat deze in casu moeten worden aanvaard. VwP sluit zich aan bij de beschikking."

2.4 De verzoekende partij betoogt vooreerst dat volgens de verwerende partij geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, maar nergens is terug te vinden wat dan wel onder buitengewone omstandigheden wordt verstaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij dit argument voor het eerst ter terechtzitting naar bovenbrengt. In haar verzoekschrift werd dit argument geenszins aangehaald. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met dit betoog tracht een bijkomende argumentatie en onderbouwing aan haar enig middel toe te voegen. De Raad wijst er echter op dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (cf. RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738).). De verzoekende partij laat ter terechtzitting na uiteen te zetten waarom zij niet reeds in haar verzoekschrift deze uitgebreidere onderbouwing heeft aangevoerd. Dit voor het eerst ter terechtzitting aangehaalde nieuwe middel is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472). Derhalve wordt enkel rekening gehouden met de middelen zoals deze ontwikkeld werden in het verzoekschrift (cf. RvS 15 februari 2012, nr. 217.997; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706). Hierop werd echter reeds geantwoord in de beschikking van 13 februari 2017. Bovendien wijst de Raad er geheel ten overvloede op dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij niet aantoonde zich in buitengewone omstandigheden te bevinden *"die haar verhinderen tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om ginds het vereiste visum te vragen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals bepaald in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3°" van de vreemdelingenwet.*" De gemachtigde dient – indien hij de aangevoerde elementen niet aanvaardt als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 12bis van de vreemdelingenwet – te motiveren waarom hij deze niet aanvaardt, hetgeen de gemachtigde in casu gedaan heeft. De gemachtigde is er niet toe gehouden verder te motiveren en aldus kan de verzoekende partij thans niet dienstig voorhouden als zou de gemachtigde in de bestreden beslissing moeten uiteenzetten wat wel als een buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard. Het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting kan aldus geen afbreuk doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing en de beschikking van 13 februari 2017.

Ook daar waar de verzoekende partij voor het eerst ter terechtzitting stelt dat haar puur om formalistische redenen wordt gevraagd terug te keren naar Nigeria, dient vastgesteld te worden dat dit argument voor het eerst ter terechtzitting wordt aangehaald zodoende dat de verzoekende partij met dit betoog tracht een bijkomende argumentatie en onderbouwing aan haar enig middel toe te voegen. Gelet op hetgeen reeds hierboven werd uiteengezet, stelt de Raad vast dat dit voor het eerst ter terechtzitting aangehaalde nieuwe middel dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk is.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij in België woont samen met haar partner en haar ernstig zieke kind, dat er een behandeling werd opgestart die niet voorhanden is in haar land van herkomst, dat het niet duidelijk is hoe lang de tijdelijke scheiding zal duren, dat ook dit niet wordt verduidelijkt, dat noch haar ernstig zieke kind, noch haar partner – die hier werk heeft – met haar mee kunnen, wijst de Raad erop dat hier middels de beschikking van 13 februari 2017 reeds op werd geantwoord. Door argumenten aan te halen die reeds werden aangebracht in het verzoekschrift, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

De Raad wijst er ten slotte op dat de verzoekende partij met haar betoog dat er geen sluitende definitie bestaat van wat buitengewone omstandigheden zijn en dat deze *in casu* moeten worden aanvaard, blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, waarbij - zoals reeds in de beschikking van 13 februari 2017 werd gesteld - op dient gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

2.5 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU